

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 114. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068901200/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

del, at Samvittighedens Fred vanskelig kan bestaa med det. Gud tilgive mig! jeg skal aldrig mere lade det hindre mig i at opfylde hvad jeg indseer at være min Pligt.

Skjæbnen syntes strax at tage Madame Valler paa Ordet; thi ikke længe før Juul sagde Grossererens en Dag til sin Kone: Du har nok bemærket, at jeg i nogen Tid har været i et forbandet ondt Lune; men du maa vide, at jeg har indladt mig i en Speculation med et Huus i Amsterdam, hvorover jeg gaaer i Dødsens Angst. Dog kan Alting blive meget godt endnu, især ifald din Broder, som er bosat derovre, vil være mig behjælpelig og indlade sig med mig i denne Affaire.

Han forklarede hende nu Sammenhængen, saa godt det lod sig gjøre, og tilføiede: Det er nødvendigt, at jeg selv reiser til Amsterdam jo før jo hellere, men du veed nok, at din Broder, som jeg forresten elsker og agter, ikke altid har, hvad man kalder, søbet af Fad med mig. Dig derimod bærer han paa Hænderne, og siger altid, at han kunde aldrig nægte dig Noget. Derfor vil det sagtens ikke hjælpe stort, at jeg reiser, med mindre du vil beslutte dig til at reise med mig.

– Jeg! reise nu, i Vinterens Hjerter?

– Ja det er sandt, det er en slem Aarstid at reise paa, men endnu er Vinteren ikke streng, jeg skal indrette Alting saa beqvemt og magerligt for dig, som muligt, og du maa betænke, at det gjælder vor Velfærd. Naa lille Nore! du siger Ja, det forstaaer sig vel af sig selv?

– Ja! svarede hun bedrøvet, men erindrende sit ovennømtalte Løfte.

Da Claudine næste Aften kom til den Tid, da Familien sædvanligvis samledes, traf hun Advocat Dalund, der længe havde været ene med Madame Valler. Det var tydeligt at see, at den Sidste havde grædt, og at den Første var særdeles forstermt. Claudine erindrede sig hiin Samtale med Ferdinand, og sagde ved sig selv: Hun er ganske forgrædt. Ja hun veed, hvad hemmelig Kjærlighed og Adskillelse vil sige. Ak! jeg turde gjerne betroe mig til denne Elskværdige, jeg vilde visselig ikke finde nogen streng Dommer i hende. Kunde jeg bare faae alt Det udtalt, som trykker mit arme Hjerter!

Den næste Dag, som var en Søndag, var Madame Valler gaaet tidlig ud. Da hun kom hjem, sagde hun til Claudine: Du gætter ikke, hvor jeg har været. Du maa ikke lee og ikke fortælle det til Nogen, men jeg har været i Kirke. Jeg forsikkrer Dig, kjære Claudine, at jeg i Sandhed føler mig trøstet og styrket derved. Det gjør mig ondt, at jeg